Agatha Christie

Misterul apartamentului ieftin

Aşa cum v-am povestit, cercetările lui Poirot pornesc de obicei de la stabilirea unui delict bine definit, fie el crimă ori furt, după care, printr-un proces de deducție logică, se ajunge la triumful soluției finale. Acum sunt tocmai pe cale să vă relatez un remarcabil şir de evenimente care, începând cu incidentele aparent banale ce au atras atenția lui Poirot, au dus la întâmplările sinistre cu care s-a încheiat un caz cât se poate de neobişnuit.

Petrecusem seara cu un vechi prieten al meu, Gerald Parker. În afară de gazdă şi de mine, se mai aflau acolo încă vreo şase persoane, iar discuția ajunse, aşa cum era sortit să se întâmple mai curând sau mai târziu oriunde se afla Parker, la subiectul vânătorii de locuințe la Londra. Casele şi apartamentele erau hobby-ul aparte al lui Parker. De la sfârşitul războiului, ocupase cel puțin şase apartamente şi căsuțe diferite. Abia se instala undeva, că dădea pe neaşteptate peste un alt chilipir şi-şi făcea imediat bagajele. Mutările lui erau aproape întotdeauna însoțite de un oarecare câştig pecuniar, deoarece avea o minte ascuțită în afaceri, dar nu dorința de a scoate bani, ci dragostea pură pentru acest sport îl punea de fapt în mişcare. L-am ascultat un timp pe Parker cu respectul novicelui pentru expert. Apoi veni rândul nostru, dezlănțuind un adevărat turn Babel de voci. În cele din urmă, i se

Agatha Christie

Misterul apartamentului ieftin

Aşa cum v-am povestit, cercetările lui Poirot pornesc de obicei de la stabilirea unui delict bine definit, fie el crimă ori furt, după care, printr-un proces de deducţie logică, se ajunge la triumful soluţiei finale. Acum sunt tocmai pe cale să vă relatez un remarcabil şir de evenimente care, începând cu incidentele aparent banale ce au atras atenţia lui Poirot, au dus la întâmplările sinistre cu care s-a încheiat un caz cât se poate de neobişnuit.

Petrecusem seara cu un vechi prieten al meu, Gerald Parker. În afară de gazdă şi de mine, se mai aflau acolo încă vreo şase persoane, iar discuţia ajunse, aşa cum era sortit să se întâmple mai curând sau mai târziu oriunde se afla Parker, la subiectul vânătorii de locuinţe la Londra. Casele şi apartamentele erau hobby-ul aparte al lui Parker. De la sfârşitul războiului, ocupase cel puţin şase apartamente şi căsuţe diferite. Abia se instala undeva, că dădea pe neaşteptate peste un alt chilipir şi-şi făcea imediat bagajele. Mutările lui erau aproape întotdeauna însoţite de un oarecare câştig pecuniar, deoarece avea o minte ascuţită în afaceri, dar nu dorinţa de a scoate bani, ci dragostea pură pentru acest sport îl punea de fapt în mişcare. L-am ascultat un timp pe Parker cu respectul novicelui pentru expert. Apoi veni rândul nostru, dezlănţuind un adevărat turn Babel de voci. În cele din urmă, i se dădu cuvântul

doamnei Robinson, o tânără încântătoare ce se afla acolo cu soţul ei. Nu-i mai văzusem niciodată, deoarece Robinson era doar o cunoştinţă de dată recentă a lui Parker.

— Fiindcă tot veni vorba despre apartamente, spuse ea, aţi auzit de norocul nostru, domnule Parker? Am obţinut un apartament… În sfârşit! În complexul de blocuri Montagu.

— Păi, făcu Parker, eu am spus întotdeauna că se găsesc apartamente berechet… Dacă ştii să oferi preţul!

— Bine, dar ăsta nu e preţ. E ieftin ca braga. 80 de lire pe an.

— Dar… Blocul Montagu este chiar în apropiere de Knightsbridge, nu? O clădire mare şi impunătoare. Sau poate vorbiţi de vreo rudă săracă cu acelaşi nume de undeva de la mahala?

— Nu, e chiar cel de lângă Knightsbridge. Tocmai de-aceea zic că e minunat.

— Ăsta e cuvântul! Minunat! Un miracol fără doar şi poate! Dar trebuie să aibă o chichiţă. Aţi plătit, presupun, o recompensă mare.

— N-am plătit nici o recompensă!

— Nici o recom… O, vai, să-mi ţină cineva capul! Gemu Parker.

— Însă trebuie să cumpărăm mobila, continuă doamna Robinson.

— Aha! Se zbârli Parker. Ştiam eu că trebuie să fie o chichiţă.

— Contra 50 de lire. Şi e frumos mobilat.

— Renunţ, zise Parker. Probabil că actualii chiriaşi sunt şi nebuni şi filantropi.

Doamna Robinson părea puţin îngrijorată… Fruntea i se încreţi între sprâncenele gingaşe.

— Este într-adevăr ciudat, nu? Credeţi cumva că apartamentul e bântuit de stafii?

— N-am auzit niciodată de un apartament bântuit de stafii, declară Parker hotărât.

— Nuu? Doamna Robinson nu se arătă deloc convinsă. Însă au existat câteva lucruri în toată afacerea asta care m-au frapat şi mi s-au părut… Ă.ciudate.

— Ca de exemplu… Am sugerat eu.

— Aha, exclamă Parker, i-am incitat atenţia expertului nostru în criminalistică. Descărcaţi-vă tolba în faţa lui, doamnă Robinson, Hastings e un maestru al descâlcirii misterelor.

Am râs jenat, dar nu întrutotul supărat de rolul care mi se atribuise.

— O, nu-i nimic chiar straniu, căpitane Hastings, însă când m-am dus la agenţii imobiliari Stosser & Paul – pe care nu-i mai abordasem pentru că se ocupau numai de apartamentele scumpe din Mayfair, dar m-am gândit totuşi că n-ar fi rău – nu ne-au oferit decât case la patru-cinci sute pe an sau cu recompense enorme; apoi, exact când voiam să plecăm, ne-au pomenit de un apartament cu 80, dar ne-au spus că se îndoiesc că are vreun rost să ne ducem până acolo pentru că-l aveau înregistrat de mai mult timp şi trimiseseră atât de mulţi oameni să-l vadă, că era aproape sigur adjudecat – „înşfăcat”, după cum s-a exprimat funcţionarul – numai că oamenii sunt atât de nerecunoscători că nu-i mai anunţă dacă l-au luat, şi-atunci ei continuă să-l recomande, iar lumea se enervează să fie trimisă într-un loc care fusese, poate, închiriat de mult.

Doamna Robinson se opri să-şi tragă răsuflarea foarte necesară, apoi continuă:

— I-am mulţumit şi i-am spus că, deşi probabil n-are sens, am dori totuşi o trimitere pentru orice eventualitate. Am luat imediat un taxi până acolo, pentru că, la urma urmei, nu se ştie niciodată. Apartamentul 4 era la etajul al doilea şi chiar pe când aşteptam liftul, Elsie Ferguson, o prietenă de-a mea, căpitane Hastings, care şi ea aleargă după un apartament, cobora grăbită, scările. „Ţi-am luat-o o dată înainte, draga mea, a spus ea. Dar fără folos. A fost deja închiriat”. Asta părea sfârşitul, dar, aşa cum a spus John,

apartamentul era foarte convenabil, aşa că ne puteam permite să oferim mai mult şi poate dacă adăugam şi o recompensă… E groaznic să faci aşa ceva, desigur, şi chiar mi-e ruşine să vă spun, dar ştiţi ce înseamnă goana după locuinţă.

Am asigurat-o că eram foarte conştient că în lupta pentru locuinţă partea mai josnică a firii umane triumfa adesea asupra celei nobile şi că se aplica întotdeauna regula bine cunoscută a luptei pentru supravieţuire.

— Aşa că am urcat şi, n-o să vă vină să credeţi, dar apartamentul nu era deloc închiriat. Am fost conduşi de servitoare să-l vedem, apoi am vorbit cu stăpâna şi totul a fost aranjat pe loc. Luare în folosinţă imediată şi 50 de lire pentru mobilă. Am semnat contractul a doua zi, iar mâine ne mutăm!

Doamna Robinson se opri triumfătoare.

— Şi cum rămâne cu doamna Ferguson? Întrebă Parker. Să-ţi auzim deducţiile, Hastings.

— Evident, dragul meu Watson", am citat uşor, s-a adresat la un alt apartament.

— Vai, căpitane Hastings, ce isteţime! Strigă doamna Robinson cu admiraţie.

Aş fi dorit ca Poirot să fie de faţă. Câteodată am senzaţia că-mi subestimează capacităţile.

Întreaga afacere era destul de amuzantă, aşa că i-am expus-o în glumă lui Poirot a doua zi dimineaţă. Se arătă interesat şi mă chestiona îndeaproape cu privire la chiriile apartamentelor din diferite zone ale oraşului.

— Ce poveste curioasă, spuse el gânditor. Scuză-mă, Hastings, trebuie să fac o scurtă plimbare.

Când reveni, cam peste o oră, ochii îi scânteiau de o emoţie aparte. Îşi puse bastonul pe masă şi-şi perie calota pălăriei cu obişnuita-i grijă tandră înainte să vorbească.

— E bine, mon ami, că nu avem de rezolvat nici un caz în clipa de faţă. Ne putem astfel dedica în întregime acestei investigaţii.

— Despre ce investigaţie vorbeşti?
— Despre remarcabila ieftinătate a noului apartament al prietenei tale, doamna Robinson.
— Poirot, glumeşti!
— Sunt cât se poate de serios. Imaginează-ţi, prietene, că adevărata chirie c acelor apartamente este de 350 lire. M-am asigurat de acest lucru de la agenţii proprietarului. Şi totuşi acest anume apartament este închiriat sub preţ, cu numai 80 de lire. De ce?
— O fi ceva în neregulă cu el. Poate e bântuit de stafii, cum a sugerat doamna Robinson.
Poirot scutură din cap nemulţumit.
— Atunci ce ciudat că prietena ei îi spuse că apartamentul este închiriat, iar când ea urcă, ia te uită, lucrurile nu stau deloc aşa!
— Adică nu eşti de acord cu mine că cealaltă femeie s-a adresat, probabil, la alt apartament? Asta e singura soluţie posibilă.
— S-ar putea să ai dreptate în privinţa asta sau nu, Hastings. Rămâne faptul că mulţi alţi solicitanţi au fost trimişi să-l vadă,dar, în ciuda sumei derizorii, era încă pe piaţă când a sosit doamna Robinson.
— Asta dovedeşte că trebuie să aibă vreo hibă.
— Doamna Robinson n-a părut să observe nimic nelalocul lui. Foarte curios, nu-i aşa? Ţi-a făcut impresia unei femei cinstite, Hastings?
— Este o fiinţă încântătoare.
— Evident, de vreme ce te face incapabil să-mi răspunzi la întrebare. Atunci, descrie-mi-o!
— Păi, e înaltă şi cu tenul alb, părul ei are o frumoasă nuanţă castanie…
— Întotdeauna ai avut înclinaţie spre părul castaniu! Murmură Poirot. Dar continuă.
— Ochi albaştri şi un ten foarte frumos şi… Ă, cam asta-i tot, cred, am încheiat, incapabil de-a mai adăuga ceva.
— Şi soţul ei?

— Oh, el e un tip drăguţ, n-are nimic frapant.
— Brunet sau blond?
— Nu ştiu, pe undeva pe la mijloc şi are o faţă comună.
Poirot dădu din cap.
— Da, sunt sute de astfel de bărbaţi obişnuiţi… Şi-apoi, oricum, tu descrii femeile cu mai multă simpatie şi semne de apreciere. Ştii ceva despre oamenii ăştia? Parker îi cunoaşte bine?
— I-a întâlnit de curând, cred. Poirot, doar nu îţi închipui o clipă că…
Poirot ridică o mână.
— Tout doucement, mon ami. Ţi-am spus cumva că mă gândesc la ceva? N-am zis decât că e o istorie curioasă. Şi nimic nu aruncă lumină asupra ei, în afară, poate, de numele femeii, ce zici, Hastings.
— O cheamă Stella, am spus rigid, dar nu văd…
Poirot mă întrerupse cu un chicot enorm. Se părea că ceva îl amuza imens.
— Iar Stella înseamnă stea, nu-i aşa? Faimoasă!
— Ce naiba…?
— Iar stelele dau lumină! Voilà! Linişteşte-te, Hastings. Nu-ţi lua aerul tău de demnitate jignită. Hai să mergem la complexul Montagu să punem câteva întrebări.
L-am însoţit mai mult în silă. Complexul Montagu era un grup de blocuri frumoase şi excelent renovate. Un portar în livrea se bronza în prag. Poirot i se adresă:
— Pardon, puteţi să-mi spuneţi dacă o anume familie Robinson locuieşte aici?
Portarul era un tip scump la vorbă şi probabil într-o dispoziţie acră sau bănuitoare. Abia dacă ne-a privit, apoi mormăi:
— Apartamentul 4. Etajul 2.
— Mulţumesc. Poţi să-mi spui cam de când locuiesc aici?
— Şase luni.
Am rămas perplex, conştient în acest timp de zâmbetul maliţios al lui Poirot.

— Imposibil, am strigat. Cred că faceţi o greşeală.
— Şase luni.
— Sunteţi sigur? Doamna despre care vă vorbesc este înaltă, are tenul alb şi un păr de aur roşcat şi…
— Dânsa e, zise portarul. Au venit fix acum şase luni.
Păru să-şi piardă interesul pentru noi şi se retrase Încet în hol. L-am urmat afară pe Poirot.
— Eh bien, Hastings? Întrebă prietenul meu cu viclenie. Mai eşti tot aşa de sigur că femeile încântătoare spun adevărul?
M-am abţinut să răspund.
Poirot virase pe Brompton Road, înainte să-l întreb ce avea de gând să facă şi încotro se îndrepta.
— Spre agenţii imobiliari, Hastings. Ţin enorm să-mi găsesc o locuinţă în complexul Montagu. Dacă nu greşesc, nu peste mult timp se vor petrece acolo câteva lucruri interesante.
Am avut noroc în căutările noastre. Apartamentul 8 de la etajul 4 era de închiriat, gata mobilat, contra 10 guinee pe săptămână. Poirot îl luă prompt pentru o lună. Întorşi pe stradă, îmi reduse protestele la tăcere.
— Dar câştig nişte bani zilele astea! De ce să nu-mi satisfac un capriciu? Apropo, Hastings, ai un revolver?
— Da, pe undeva, am răspuns puţin înfiorat. Crezi cumva…
— Că o să ai nevoie de el? E cât se poate de probabil. Văd că gândul ăsta îţi face plăcere. Întotdeauna te-a atras tot ce-i spectaculos şi romantic.
În ziua următoare eram deja instalaţi în căminul nostru temporar. Apartamentul era plăcut mobilat. Ocupa aceeaşi poziţie în clădire ca acel al familiei Robinson, doar că era cu două etaje mai sus.
Ziua de după instalarea noastră era duminică. După-amiază, Poirot lăsă uşa din faţă întredeschisă şi mă chemă în grabă când sunetul unei uşi trântite reverberă de undeva de jos.

— Uită-te peste balustradă. Aceia sunt prietenii tăi? Să nu te vadă.

Mi-am lungit gâtul peste scară.

— Sunt ei, am declarat în şoaptă.

— Bun. Aşteaptă un pic.

Cam peste o jumătate de oră, o tânără apăru într-o îmbrăcăminte strălucitoare şi încărcată. Cu satisfacţia întipărită pe faţă, Poirot se strecură în vârful picioarelor înapoi în casă.

— C'est ça. După stăpân şi stăpână, slujnica. Acum apartamentul trebuie să fie gol.

— Ce-ai de gând să faci? Am întrebat neliniştit.

Poirot păşise vioi în bucătărie şi trăgea de funia liftului de cărbune.

— Suntem pe cale să facem o coborâre după metoda lăzilor de gunoi, îmi explică el vesel. Nimeni n-o să ne bage în seamă. Concertul de duminică, plimbarea de duminică după-masă şi în sfârşit somnişorul de după cina de duminică a Angliei – le rosbif – toate acestea vor distrage atenţia de la faptele lui Hercule Poirot. Vino, prietene.

Am intrat în mecanismul rudimentar de lemn şi l-am urmat cu atenţie.

— Intrăm fraudulos în apartament? L-am întrebat bănuitor.

Răspunsul lui Poirot nu fu de natură să mă liniştească.

— Nu chiar azi, zise el.

Trăgând de funie, am coborât binişor până am ajuns la etajul doi. Poirot scoase o exclamaţie de satisfacţie când observă că uşa de lemn spre bucătărie era deschisă.

— Ai remarcat? Uşile astea nu se zăvorăsc niciodată ziua. Şi totuşi oricine ar putea să urce sau să coboare ca noi. Noaptea, da – deşi nici atunci întotdeauna şi tocmai contra acestei situaţii o să luăm măsuri de prevedere.

Pe când vorbea, scoase nişte unelte din buzunar şi se apucă imediat îndemânatic de lucru, cu scopul de a fixa zăvorul astfel încât să poată fi tras dinspre lift. Toată

operaţia dură cam trei minute. Apoi Poirot îşi băgă la loc uneltele în buzunar şi ne urcarăm din nou pe teritoriul nostru privat.

Luni, Poirot lipsi toată ziua, dar când se întoarse seara se aruncă în scaun oftând cu satisfacţie.

— Hastings, ce-ai zice să-ţi relatez o scurtă istorioară? Este o poveste pentru sufletul tău, care o să-ţi amintească de genul tău de filme pe care le preferi.

— Dă-i drumul, am râs. Presupun că este o poveste adevărată şi nu un produs al eforturilor tale imaginative.

— E suficient de adevărată. Inspectorul Japp de la Scotland Yard îi va garanta exactitatea, având în vedere că mi-a ajuns la ureche prin bunele lui oficii. Acum mai bine de şase luni, au fost furate de la departamentul de stat american câteva planuri navale importante. Ele reprezentau poziţia câtorva dintre cele mai însemnate sisteme de apărare portuară, care ar valora o sumă de bani considerabilă pentru oricare guvern străin – de exemplu, cel japonez. Bănuiala a căzut pe un tânăr cu numele Luigi Valdarno, italian de origine, ce deţinea o funcţie minoră în departament şi care a dispărut odată cu documentele. Fie că Luigi Valdarno a comis sau nu furtul, cert e că a fost descoperit împuşcat două zile mai târziu în East Side din New York. Documentele nu se aflau asupra lui. Ei, de un timp, Luigi Valdarno era combinat cu o anume domnişoară Elsa Hardt, o tânără cântăreaţă apărută de curând, care locuia cu un frate într-un apartament din Washington. Nu se cunoştea nimic despre antecedentele domnişoarei Elsa Hardt, iar ea a dispărut brusc şi oarecum simultan cu uciderea lui Valdarno. Există motive să credem că în realitate ea era un spion internaţional desăvârşit, care a desfăşurat o bogată activitate ticăloasă sub diverse nume. Serviciul Secret American, în timp ce se străduia s-o depisteze, a supravegheat concomitent un anume japonez insignifiant care locuia la Washington. Erau siguri că, în momentul când Eisa Hardt îşi va acoperi suficient urmele, îl

va aborda pe domnul respectiv. Unul din aceste personaje a plecat pe neaşteptate în Anglia acum două săptămâni. S-ar părea deci că Elsa Hardt este în Anglia.

Poirot se opri,apoi adăugă blând: descrierea oficială a Elsei Hardt este: înălţimea 5,7 picioare*1, ochi albaştri, păr castaniu, tenul alb, nas drept, fără semne particulare.

— Doamna Robinson! Am suspinat adânc.

— Există această posibilitate, oricum, mă corectă Poirot. De asemenea, am aflat că un bărbat oacheş, un străin, a întrebat chiar azi-dimineaţă de locatarii de la apartamentul 4. De aceea, mon ami, mi-e teamă că va trebui să renunţi la somnul tău de frumuseţe de diseară şi să mă însoţeşti în veghea mea de o noapte în apartamentul de jos, înarmat cu excelentul tău revolver, bien entendu.

— Chiar aşa, am strigat cu entuziasm. Când începem?

— Îmi închipui că miezul nopţii e o oră atât solemnă, cât şi potrivită. Nu e probabil să se întâmple ceva mai înainte.

Fix la ora 24, ne-am strecurat atent în liftul de cărbune şi am coborât la etajul doi. Manipulată de Poirot, uşa de lemn s-a deschis rapid înăuntru şi am intrat în apartament. Din camera de serviciu am trecut în bucătăria propriu-zisă, unde ne-am aşezat comod pe două scaune cu uşa dinspre hol deschisă.

— Acum nu avem altceva de făcut decât să aşteptăm, zise Poirot mulţumit, închizând ochii.

Mie aşteptarea mi se păru nesfârşită. Mi-era groază să nu adorm. Tocmai pe când mi se părea că stăteam acolo de cel puţin opt ceasuri, dar în realitate stătusem, aşa cum am aflat după aceea, exact o oră şi 20 de minute, îmi ajunse la ureche un scârţâit slab. Poirot îmi atinse mâna. M-am ridicat şi ne-am îndreptat cu atenţie împreună în direcţia holului. Zgomotul venea dintr-acolo. Poirot îmi şopti la ureche:

— E afară, la uşa din faţă. Taie broasca. Când îţi dau semnalul, nu înainte, îl prinzi pe la spate şi îl ţii bine. Ai grijă, are cuţit.

În curând se auzi zgomotul a ceva rupt şi prin uşă apăru un mic cerc de lumină. Acesta fu stins imediat şi uşa se deschise încet. Poirot şi cu mine ne lipirăm de zid. Am auzit răsuflarea unui om trecând pe lângă noi. Apoi şi-a aprins lanterna, timp în care Poirot mi-a şuierat la ureche:

— Allez!

Am sărit amândoi. Cu o mişcare rapidă, Poirot a înfăşurat capul intrusului cu un şal de lână subţire, în timp ce eu i-am imobilizat mâinile. Toată treaba s-a făcut iute şi fără zgomot. I-am smuls pumnalul din mână şi pe când Poirot îi dădea jos şalul de pe ochi, ţinându-l totuşi strâns bine în jurul gurii, am scos revolverul ca să-l vadă şi să înţeleagă că orice rezistenţă e de prisos. Când încetă să se zbată, Poirot îi şopti repede ceva la ureche. După o clipă, bărbatul aprobă din cap. Apoi, ordonându-i tăcere cu o mişcare a mâinii, Poirot o luă înainte şi cu toţii ieşirăm din apartament şi coborârăm treptele. Ostaticul îl urma, iar eu veneam în urmă cu revolverul. Când ieşirăm în stradă, Poirot se întoarse spre mine:

— Ne-aşteaptă un taxi după colţ. Dă-mi revolverul. Nu mai avem nevoie de el acum.

— Dar dacă tipul încearcă să scape?

Poirot zâmbi.

— N-o să încerce.

M-am întors într-un minut cu taxiul care aştepta. Şalul fusese desfăcut de pe faţa străinului, iar eu am tresărit surprins:

— Nu-i japonez, am exclamat în şoaptă către Poirot.

— Observaţia a fost dintotdeauna punctul tău forte, Hastings. Nimic nu-ţi scapă. Nu, acest bărbat nu-i japonez. E italian.

Ne-am urcat în taxi şi Poirot dădu şoferului o adresă în St. John’s Wood. Eram deja complet depăşit de evenimente. Nu voiam să-l întreb pe Poirot unde mergem de faţă cu ostaticul şi mă străduiam în zadar să fac puţină lumină asupra întâmplărilor.

Coborârăm la uşa unei căsuţe mai retrase faţă de bordura străzii. Un drumeţ puţin afumat mergea împleticindu-se pe trotuar şi aproape se izbi de Poirot, care-i spuse câteva cuvinte aspre, pe care nu le-am prins. Am urcat cu toţii treptele casei. Poirot sună şi ne făcu semn să stăm mai la o parte. Nu răspunse nimeni şi sună din nou, apoi prinse ciocănelul şi bătu câteva minute viguros.

Deodată, apăru o lumină şi uşa se deschise cu grijă.

— Ce dracu vrei? Întrebă aspru o voce bărbătească.

— Vreau să vorbesc cu doctorul. Soţia mea s-a îmbolnăvit.

— Nu stă nici un doctor aici.

Bărbatul se pregătea să închidă uşa, dar Poirot îşi băgă cu agilitate piciorul înăuntru. Deveni brusc caricatura perfectă a unui francez furios.

— Ce spui, nu-i nici un doctor? Te bag în puşcărie. Trebuie să vii! Rămân aici şi sun şi bat toată noaptea.

— Dragă domnule… Uşa se deschise din nou şi bărbatul, îmbrăcat în halat de casă şi papuci, făcu un pas înainte să-l liniştească pe Poirot, aruncând o privire agitată de jur – împrejur.

— Chem poliţia.

Poirot se pregătea să coboare treptele.

— Nu, nu face asta, pentru numele lui Dumnezeu! Omul se repezi după el.

Cu un brânci uşor, Poirot îl trimise împleticindu-se în josul scărilor. În clipa următoare, toţi trei eram înăuntru cu uşa închisă şi ferecată.

— Repede – aici. Poirot o luă înainte în camera cea mai apropiată şi aprinse lumina. Iar tu – în spatele draperiei.

— Si, signor, zise italianul şi lunecă rapid în spatele faldurilor grele ale catifelei de culoare roz care drapau fereastra.

Tocmai la timp. Chiar în clipa în care se făcu dispărut, o femeie dădu buzna în cameră. Era înaltă, cu păr roşcat şi înfăşurată într-un kimono stacojiu peste silueta zveltă.

— Unde-i soţul meu? Strigă ea cu o privire scurtă înspăimântată. Cine sunteţi?

Poirot făcu un pas înainte şi se înclină.

— Să sperăm că soţul dumneavoastră n-o să răcească. Am observat că avea papuci şi că halatul era călduros.

— Cine sunteţi? Ce faceţi în casa mea?

— Este adevărat că niciunul din noi n-a avut plăcerea să vă cunoască, doamnă. Este cu atât mai regretabil cu cât unul dintre noi a venit special de la New York să vă întâlnească.

Draperia se dădu la o parte şi italianul ieşi din ascunzătoare. Spre groaza mea, am observat că se juca nervos cu revolverul meu, pe care Poirot făcuse, fără îndoială greşeala să-l lase jos în taxi.

Femeia scoase un strigăt asurzitor şi se întoarse să fugă, dar Poirot stătea în dreptul uşii închise.

— Lasă-mă să trec, urlă ea. O să mă ucidă.

— Cine i-a făcut de petrecanie lui Luigi Valdarno? Întrebă italianul pe un ton aspru, jucându-se în continuare cu arma şi îndreptând-o pe rând spre fiecare din noi. N-am îndrăznit să facem nici o mişcare.

— Doamne, Dumnezeule, Poirot, e îngrozitor. Ce ne facem? Am strigat.

— Ţi-aş rămâne îndatorat dacă ai vorbi mai puţin, Hastings. Te asigur că prietenul nostru n-o să tragă până nu-i dau semnalul.

— Tu eşti sigur de asta? Zise italianul, privindu-l chiorâş.

Nu eram aşa de sigur de asta, iar femeia se întoarse spre Poirot cât ai clipi din ochi.

— Ce vreţi?

Poirot se înclină.

— Nu cred că e necesar să insult inteligenţa domnişoarei Elsa Hardt răspunzându-i la întrebare.

Cu o mişcare rapidă femeia înşfăcă o pisică mare de catifea care slujea ca acoperitoare pentru telefon.

— Sunt prinse în dublura ăsteia.

— Deşteaptă treabă, murmură Poirot admirativ. Se dădu la o parte din dreptul uşii. Bună seara, doamnă. Am să-l reţin pe prietenul dumneavoastră din New York în timp ce vă pregătiţi fuga.

— Ce nebun! Urlă italianul cel solid şi ridicând revolverul trase în silueta în retragere a femeii, tocmai când eu mă aruncam asupra lui.

Dar arma ţăcăni inofensiv în timp ce vocea lui Poirot se ridica cu un reproş blând.

— Nu vrei să ai niciodată încredere în vechiul tău prieten, Hastings. Nici pe prieteni nu-i suport să poarte pistoale încărcate la ei, cu atât mai mult o simplă cunoştinţă. Nu, nu, mon ami, i se adresă el italianului care înjura grosolan. Poirot continuă pe un ton de reproş liniştitor: Vezi ce-am făcut pentru tine? Te-am salvat de la spânzurătoare. Şi să nu crezi că frumoasa noastră doamnă va scăpa. Nu, nu, casa e supravegheată în faţă şi în spate. O să se ducă direct în braţele poliţiei. Nu-i aşa că e un gând frumos şi consolator? Da, acum poţi să părăseşti camera. Dar ai grijă – ai mare grijă. Eu… Ah, a plecat. Iar prietenul meu Hastings mă priveşte cu ochi plini de reproş. Dar a fost aşa de simplu! Era evident de la început că din, probabil, sute de solicitanţi pentru apartamentul 4 din blocul Montagu, numai familia Robinson era considerată potrivită. De ce? Ce-i deosebea de restul solicitanţilor dintr-o privire? Înfăţişarea? Poate, dar nu era chiar aşa de neobişnuită. Atunci, numele.

— Dar numele de Robinson nu are nimic neobişnuit, strigai eu. E un nume foarte comun.

— Ah! Exact. Asta era ideea. Elsa Hardt şi soţul ei, ori frate sau orice era de fapt, vin de la New York şi închiriază un apartament pe numele de domnul şi doamna Robinson. Deodată, află că una din societăţile secrete, Mafia sau Camorra, din care făcea parte, fără îndoială, Luigi Valdarno, e pe urmele lor. Ce fac atunci? Găsesc un plan de o simplitate transparentă. Evident că ştiau că urmăritorii lor

nu-i cunoşteau personal pe niciunul din ei. Atunci ce poate fi mai simplu? Oferă apartamentul cu o chirie absurd de mică. Din miile de cupluri tinere din Londra în căutare de locuinţă nu se poate să nu fie şi câţiva Robinsoni. Nu e decât o chestiune de aşteptare. Dacă ai să te uiţi la numele de Robinson din cartea de telefon, îţi vei da seama că blonda doamnă Robinson era inevitabil să sosească mai curând sau mai târziu. Ce se mai întâmplă? Soseşte răzbunătorul. Ştie numele, ştie adresa. Loveşte! Totul s-a terminat, răzbunarea este încheiată, iar domnişoara Elsa Hardt a scăpat din nou ca prin urechile acului. Apropo, Hastings, trebuie să mă prezinţi adevăratei doamne Robinson – fiinţa aceea cinstită şi încântătoare. Ce-o să zică atunci când o să afle că i s-a spart apartamentul? Trebuie să ne grăbim să ne întoarcem. Ah, parcă-i aud venind pe Japp şi pe prietenii lui.

Lovituri puternice de ciocănel răsunară la uşă.

— Cum ai ştiut adresa asta? L-am întrebat pe Poirot urmându-l în hol. O, bineînţeles că ai pus pe cineva s-o urmărească pe prima doamnă Robinson când a părăsit celălalt apartament.

— A la bonne heure, Hastings. În sfârşit, îţi foloseşti celulele cenuşii. Hai să-i facem o mică surpriză lui Japp.

Trăgând încet zăvorul, scoase capul pisicii pe uşă şi făcu un strident: miau.

Inspectorul de la Scotland Yard, care stătea afară cu un alt bărbat, sări în lături fără voia lui.

— Oh, nu-i decât monsieur Poirot cu una din glumele lui! Exclamă el când capul lui Poirot ieşi după cel al pisicii. Dă-ne drumul înăuntru, domnule.

— Prietenii noştri sunt sănătoşi şi voinici?

— Da, am prins păsărelele. Dar n-aveau la ele marfa.

— Înţeleg. Deci ai venit să faci o percheziţie. Păi, eu sunt pe cale să plec cu Hastings, dar înainte de asta aş vrea să-ţi ţin o mică conferinţă despre istoria şi obiceiurile pisicilor domestice.

— Pentru Dumnezeu, dar ce, ai înnebunit de tot?

— Pisica, declamă Poirot, a fost venerată în Egiptul antic. Încă se consideră a fi un semn al norocului, dacă o pisică neagră îţi taie calea. Japp, pisica asta ţi-a tăiat drumul în seara aceasta. Ştiu că în Anglia nu e politicos să vorbeşti despre interiorul oricărui animal sau persoană. Dar interiorul acestei pisici este deosebit de delicat. Mă refer la căptuşeală.

Al doilea bărbat luă, mormăind, pisica din mâna lui Poirot.

— Oh, am uitat să fac prezentările, zise Japp. Domnule Poirot, dânsul este domnul Burt de la Serviciul Secret American. Degetele experte ale americanului pipăiseră ceea ce căutau. Întinse mâna şi o clipă nu găsi cuvintele. Apoi se ridică la înălţimea evenimentului.

— Mi-a făcut plăcere, spuse domnul Burt.

SFÂRŞIT

* Adică 1,72 m.